

Σκούρα χρώματα

Τους είδα να μπαίνουν στο επισκεπτήριο
 με τα μάτια «φορτισμένα»
 άλλο να λεν τα λόγια τους
 κι άλλο η ζωγραφιά στο πρόσωπό τους...
 γεμάτη σκούρα χρώματα που αυτός τους είχε δώσει
 γεμάτη σκούρα χρώματα που καθόλου δεν άξιζαν
 Τους είδα να μπαίνουν στο επισκεπτήριο
 με δάκρυα στα μάτια
 σκουπίζοντάς τα, αμήχανα, σε μια στιγμή που νόμισαν
 πως δεν τους έβλεπε...
 Κι είναι τα ίδια μάτια, μα διαφορετικά τα δάκρυα
 από εκείνα της χαράς που πριν χρόνια είχαν κυλήσει
 όταν τον είχαν πρωτοδεί... βρέφος ακόμα
 όταν τον είχαν κρατήσει στην αγκαλιά τους
 Και πόσα όνειρα δεν έκανε εκείνη
 όταν τον έβλεπε να θηλάζει λαίμαργα
 όταν του χάριζε μαζί με το πρωτόγαλα
 όλου του κόσμου την αγάπη
 όταν του χάριζε τη ζωή...
 Και ιερή υπόσχεση του είχαν δώσει
 να είναι εκεί, να τον στηρίζουν
 και στις ευχάριστες, μα και στις δυσάρεστες στιγμές του
 και στις χαρές, μα και στις λύπες του
 Μα τέτοιες λύπες; Πώς θα μπορούσαν άραγε να τις φανταστούν;
 Θα μπορούσαν να χαρούν με τη γέννησή του αν ήξεραν
 πως μαζί της θα γεννιόταν ένας θάνατος;
 ...ένας φόνος; ...έστω χωρίς δόλο, μα φόνος;
 Θα τον ξαναγεννούσαν;

Τέτοιες ή παρόμοιες πρέπει να ήταν οι σκέψεις του,
 γιατί τον έβλεπα να αναπνέει με δυσκολία
 να μην αντέχει να βλέπει τον πόνο που τους προκάλεσε...
 τα όνειρά τους που δε βγήκαν αληθινά
 τους εφιάλτες τους που ξεπεράστηκαν από την αλήθεια
 Κι αυτό που δεν άντεχε ακόμη περισσότερο
 αυτό που τον έπνιγε ήταν ότι –παρ' όλα αυτά– αυτοί
 στέκονταν εκεί
 προσπαθώντας να τον στηρίξουν με κάθε τρόπο
 αγαπώντας τον
 ακόμα και εκτιμώντας τον!!!
 Είδα τα μάτια του να παίρνουν δύναμη από την παρουσία τους
 από την ύπαρξή τους
 Τα ίδια μάτια που έπαιρναν δύναμη όταν τους έβλεπε να

πλαισιώνουν και να φωτίζουν την κάθε στιγμή της
ζωής του
Τους θυμήθηκε να τον κοιτάνε συγκινημένοι...
την πρώτη μέρα του σχολείου
στο αεροδρόμιο, που επέστρεφε από τις σπουδές
στην αίθουσα αναμονής, στο μαιευτήριο
τότε που εκείνοι θα γίνονταν παππούς και γιαγιά
τότε που ακόμα η γέννηση του γιου τους έφερνε μόνο γέννηση
«Τα παιδιά;», ρώτησε... «Πώς είναι;»

Τα είδα τα δύο μικρά αγγελούδια να κοιτούν με τα βλέμματα
απορημένα και τις καρδούλες πονεμένες...

Με τα ίδια μάτια
που κοιτούσαν παλιά, πνιγμένα στην ευτυχία
Και τώρα, με το πελώριο «ΓΙΑΤΙ;» ζωγραφισμένο στην
έκφρασή τους

με τα ίδια σκούρα χρώματα που γέννησε η πράξη του
με το πελώριο «ΓΙΑΤΙ;» χαραγμένο στην ψυχή τους
για τώρα και για πάντα
με όλες τις υποσχέσεις του προδομένες...

Άδικο. Άδικο. Άδικο.

Για εκείνους. Για εκείνα. Για εκείνη.

Τον είδα να μην αντέχει άλλο να γράψει
να σκύβει και να κοιτάει τα χέρια του με απορία.

(«Οιονεί...Κρατούμενος», Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2011)